

РЕШЕНИЕ

№ 1523

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8254** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез управителя Ц. В., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 1 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № РД 05-82/29.07.2020 г., издаден от Министъра на Земеделието, храните и горите (МЗХГ).

С оспорения акт за жалбоподателя е установено публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване в размер на 8 659 лв. – главница и 4530,15 лв. – лихва.

По време на проведените по делото открити заседания жалбоподателят се представлява от адвокат Г., която поддържа жалбата. Представени са подробни съображения в писмен вид.

Ответникът, чрез юрисконсулт П. оспорва жалбата. Представя допълнителни подробни писмени бележки.

В жалбата са групирани следните оплаквания: 1. Твърди се, че по време на проведеното административно производство не е установено, че дружеството е получило несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ. Не са налице предпоставките и обстоятелствата визирани в Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 final от 05.09.2014 г., относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/ NN-ex CP 176/A/08) и № SA.26217 (2011/C) (ex 2011/ NN-ex CP 176/B/08) приведена в действие от Република България при замените на горска земя (наричано за краткост по-надолу само Решението). 2. Посочва се, че според тълкуването на

нормите на първичното и вторичното право на ЕС, досежно получаване на несъвместима държавна помощ, [фирма] не е „предприятие”. Както Решението, така и Регламент 651/2014 обвързват критерия „стопанска дейност“ с онази част от дейността на бенефициента, за която е получена и/или ще се получава държавна помощ, а не цялостната дейност на бенефициента, която може в една част да бъде стопанска, а в друга не. Издадените през 2019 г. от Министерство на Финансите Методически указания са в пълен унисон с Решението, където в т.127 изрично се подчертава, че „определени бенефициенти на оспорваните сделки за замяна не са извършвали стопанска дейност със заменената горска земя през разглеждания период и понастоящем не извършват такава дейност. В резултат на това тези бенефициенти не могат да се считат за предприятия по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС, поради което се счита, че няма наличие на държавна помощ при сделките за замяна, които те са сключили с българската държава“. В случая дружеството не е извършвало и не извършва каквато и да било стопанска дейност посредством и/или с Имота, като не предлага и не е предлагало стоки и услуги посредством и/или с Имота, не е променяно трайното предназначение (който е и е бил - Горска) и/или начина на трайно ползване (който е и е бил - друг вид дърво-производителна гора) на Имота, не е реализиран какъвто и да било приход от дървесина и недървесни горски продукти от Имота, не е осъществявало каквато и да било друга стопанска дейност посредством Имота. 3. Твърди се, че не са налице кумулативните предпоставки, наличието на които дава възможност да се приеме, че е налице получаване на държавна помощ, а за помощта да е отговорна държавата, тя да е финансирана с държавни ресурси и да предоставя предимство на нейния бенефициент. Предоставеният от [фирма] недвижим имот по сделката за замяна, в случая е с по-висока стойност, от този, придобит от дружеството. Чрез извършената замяна оспорващият не е получил икономическо предимство, защото тя нито подпомага, нито улеснява осъществяваната от него дейност и не се отразява положително на финансовия резултат. При определянето на това дали е предоставено икономическо предимство административният орган е взел предвид единствено оценителски доклади от 2018 година, изготвени от [фирма]. Това дружество е собственост на Министерството на ЗХГ и се явява „свързано лице” с издателя на АУПДВ, поради което не отговаря на критериите за независим оценител, каквото е изискването на чл. 38, ал. 9 от Закона за държавните помощи (ЗДП). Видно от издаденото удостоверение от Българската камара на независимите оценители, „А.” Е. дори не притежава качеството независим оценител. Няма и данни за това, дали физическите лице, изготвили процесната оценка, са притежавали оценителска правоспособност. Самата оценка е изготвена в противоречие със ЗДП, като за основа са взети цени не на гори, а на земеделски земи и необосновано е разширен времеви обхват на сделките, послужили за сравнение. В докладите няма данни за това, как са оценени насажденията и какви са били съпътстващите разходи на страните по сделката.

От съществено значение е, че в случая изобщо липсва приета методология, или вътрешно-нормативен акт, определящ метод за оценка и определяне размера на възможната предоставена държавна помощ, както и липсва акт, обосноваващ в тази хипотеза, наличието на неправомерно предоставена помощ, доколкото в т. 7.2. от решението на ЕК изрично е посочено, че предложената в него методика е само отправна точка за определяне размера на несъвместимата държавна помощ.

В представените след даване на ход на устните състезания писмени бележки, се

коментира подробно заключението на допуснатата съдебно-оценителна експертиза, като се излагат доводи, защо в една част заключението следва да се кредитира, а в друга не.

Посочва се, че доколкото дружеството не е осъществявало и не осъществява каквато и да било стопанска дейност, свързана с имота, предмет на замяната, не е налице и каквато и да било хипотетична възможност за влияние върху търговията между държавите членки, а още по-малко нарушаване на конкуренцията или застрашаване на същата.

Във връзка с изложените аргументи, според жалбоподателя може да се направи обоснован извод, че не са налице кумулативно предвидените в Решението условия, а именно: i) за мярката трябва да е отговорна държавата и тя да е финансирана с държавни ресурси; ii) тя трябва да предоставя предимство на нейния бенефициер; iii) това предимство трябва да бъде избиращо; и iv) мярката трябва да нарушава или да застрашава да наруши конкуренцията и може да засегне търговията между държавите членки.

4. Според жалбоподателя, сделката е съвместима с вътрешния пазар по смисъла на т. 160 от Решението на ЕК пряко въз основа на член 107, параграф 3, буква а) или буква в) от Договора за функционирането на Европейския съюз, както и въз основа на съответните насоки, основаващи се на тези разпоредби. Съгласно т. 6.1.4. от Решението в случаите, когато отделният бенефициент на сделката за замяна е получил предимство, което не превишава праговете, посочени в Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта de minimis, това предимство не се счита за държавна помощ и поради това не попада в рамките на забраната по член 107, параграф 1 от Договора. Така, предвид посочените в АУПДВ стойности, а именно вземане в размер на 1 076,00 лева, се налага извода, че размерът на предполагаемата и твърдяната от МЗХГ помощ е по-нисък от прага „de minimis“ от 200 000 Е., респективно твърдяното предимство не следва да се счита за държавна помощ, което е и самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. В случая не става ясно, защото издателя на АУПДВ не се е съобразил със своя Заповед РД 09-769/26.11.2014 г. за одобряване на списък на сделки за замяна, които изпълняват критерия „de minimis“ и спрямо тях не следва да се образува административно производство по издаване на акт за публично държавно вземане, в който списък се намира и Договора за замяна, страна по който е [фирма]. Абсолютно необосновано е прието, че жалбоподателя е свързано лице с други лица, на които също за издадени АУПДВ, защото тези актове не са влезли в сила и защото общата сума по тези актове не надхвърля прага „de minimis“.

5. Релевирани са доводи за това, че АУПДВ е издаден извън предвидените давностни срокове. Посочената давност по Регламент 659/99/ЕС, отм. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г., касае, само и единствено предприемането на надлежни административно-производствени действия от страна на Европейската комисия. В този смисъл Решението е издадено в рамките на предвидения 10-годишен давностен срок. От друга страна производството по възстановяването на неправомерно предоставена държавна помощ, чрез издаването на индивидуален административен акт, е изцяло предоставено, въз основа на общностното право в правомощията на държавата-членка и приложими в тази хипотеза са нормите на националното законодателство. Според чл. 38, ал. 3 от ЗДП, когато с решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерна и несъвместима държавна помощ или съответно на неправилно използвана държавна

помощ не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, администраторът на помощ издава акт за установяване на публично вземане по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно чл. 162, ал. 2. т. 6 от ДОПК, публични са държавните и общинските вземания по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, включително за дължимите по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции. Т.е. в случая, ако се приеме, че помощта е предоставена 2018 г., абсолютния 10-годишен давностен срок, в който задължението е следвало да бъде установено е изтекъл в края на 2019 г., а оспорения АУПДВ е издаден през 2020 г. Дори да се приеме, че давностният срок започва да тече от датата на постановяване на Решението на ЕК, то на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК, същият отново е изтекъл в края на 2019 г. 6. Релевират се доводи за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и неспазване на основни принципи, допуснати в административното производство по издаването на процесния АУПДВ.

В представените от пълномощника на ответника становища по време на проведеното съдебно производство и в писмените бележки са изложени доводи за неоснователност на жалбата, които могат да се обобщят както следва: 1. Оспорват се доводите на жалбоподателя, че същият не представлява предприятие за целите на ЗДП. Посочва се, като „икономически дейности“ могат да бъдат квалифицирани услугите, които обикновено се предоставят срещу възнаграждение. Основната характеристика на възнаграждението се състои в това, че то представлява насрещната икономическа престация за разглежданата услуга. В подкрепа на това твърдение е цитирана практика на Съда на ЕС, според която икономическата дейност е релевантният факт обуславящ качеството предприятие, като е оглед прилагане правилата на конкуренция е необходимо да се извърши преценка на осъществяваната дейност. Понятието „предприятие“ е дефинирано в съображение 4 на Регламент 1407/2013 на Комисията, а именно всеки субект, който упражнява стопанска дейност, независимо от правния статус и начин на финансиране. С оглед прилагане правото на Съюза в областта на конкуренцията понятието за предприятие обхваща всяко предприятие, „което извършва икономическа дейност“. Достатъчен е фактът да се установи упражняване на дейности от бенефициента с икономически характер, които да обосновават прилагането на правилата на ДФЕС и да определят правния субект като предприятие. В този смисъл ответникът се позовава на т. 142 от Решението на ЕК. Изложеното обосновава извод, че приложното поле на Решението обхваща, както икономическа дейност, осъществявана от правния субект по занятие, така и в частност на впоследствие възникнала стопанска дейност обвързана с използване на получената в замяна държавна земя. Това, че бенефициентът не извършва стопанска дейност със получената земя в съответствие със съображение 127 от Решението и не трябва да се счита за предприятие в рамките на тази дейност, не изключва този субект да действа в качеството на предприятие по отношение на извършваната от него обичайна дейност към момента на сключване на договора за замяна. 2. Според ответника, неоснователно се явява твърдението на жалбоподателя, че обжалваният акт е постановен в противоречие с чл. 38, ал. 7 от ЗДП. Със Заповед № РД 09-769/26.11.2014 г., Доклад № 93- 12789/26.11.2014г. и Заповед № РД 09-768/26.11.2014 г. на МЗХГ е утвърден списък на сделките за замяна на горска земя, държавна собственост срещу горска земя

- частна собственост, при които индивидуалната помощ отпусната на бенефициентите не представлява държавна помощ, както и списък на сделките за замяна, извършени в същия период, при които е необходимо да се извърши експертна оценка на пазарните цени към момента на осъществяване на замяната. Заповедите, с които се определя списъкът от 54 замени нямат правопораждащо действие и са неотнормирани към преценката за дължимост на публичното вземане. Едва след приемане на оценителските доклади през 2018 г. е изпълнено задължението по реда на съображение 180, таблица 5, т.2 от Решението на ЕК обвързано с изготвяне на пазарни оценки, чрез провеждане на обществена поръчка за избор на оценител, като в съответствие с изготвените оценителски доклади административният орган е осъществил окончателна преценка и е издал съответните АУПДВ. 3. Ответникът не намира за основателно и твърдението, че изборът на [фирма] представлява нарушение на принципа на равнопоставеност, предвид, че дружеството е собственост на МЗХГ. Европейската комисия не е възразила, срещу избора на този оценител. По отношение на компетентността на лицата, изготвили пазарната оценка на процесните имоти, същият счита, че за тях е необходимо да притежават не само образователен ценз за оценка на недвижими имоти, но и завишена квалифицирана правоспособност, съобразно предназначението на имота, съгласно § 1, т. 3 от Закона за държавната собственост, което означава, че само лице, което притежава специални знания, в качеството на оценител на горски територии може да притежава необходимата специална квалификация за оценяване на заменените имоти - горска територия. 4. Посочва се, че [фирма] е установило икономическо предимство в размер на 8 659 лв. в полза на [фирма], вследствие установена разлика между административната цена, на която са заменени съответните държавен и частен имот и реалната пазарна цена, на която е следвало да се придобият, като е използван методът на сравнимите продажби и е прибавена стойността на насажденията. 5. Ответникът оспорва заключението на допуснатата СОЕ, защото счита, че вещото лице не е вписано в публичния регистър на независимите оценители към К. на независимите оценители. В съответствие с § 1, т. 3 от ДР на ЗДС за изготвяне на пазарна оценка от лице се изисква не само да притежава образователен ценз за оценка на имоти, но и следва да притежава завишена квалифицирана правоспособност. Посочва, че заключението не следва да бъде кредитирано, защото вещото лице е използвало за сравнение само две сделки с имоти в землището на [населено място], но не е използвало аналози за сделки с имоти, които се намират непосредствено в съседни землища. Площта на тези два аналого не може да бъде съпоставена с пазарните аналози в землището на [населено място], като двата имота са с площ по 2.9 дка, както и фактът, че нот. актове за землище на [населено място] не отразяват пазарната цена, предвид това, че са приравнени на данъчната оценка. В подкрепа на този довод е цитирана практика на ЕСПЧ и СЕС. 6. Изложени са подробни аргументи за неоснователност на доводите на жалбоподателя, касателно изтеклата давност за установяване на публичното държавно вземане. Счита, че Решението на ЕК и издадено в рамките на 10-годишния давностен срок, а оспорения АУПДВ, в рамките на предвидените в ДОПК срокове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на 23.10.2008 г. между [фирма] (с

предходно фирмено наименование [фирма] и Държавна Агенция по Горите (Д.) е сключен договор № 425 за замяна на недвижим имот, по силата на който Д. прехвърля на [фирма] правото на собственост върху площ от 14,434 дка гори и земи от държавния горски фонд, представляващи общо три имота с подробно описани номера в землището на с Л., [община], област П.. В замяна [фирма] прехвърля на държавата в лицето на Д. по горите правото на собственост върху площ от 30 696 декара частни земи и гори от горския фонд, находящи се в землищата на [населено място] и [населено място], [община]. Съгласно т. 3 от договора стойността на имота, находящ се в държавния горски фонд е 11 757 лв., а съгласно т. 4 от договора стойността на имота, собственост на [фирма] е 18 525,25 лв.

С решение на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) и № SA. 26217 (2011/C), е прието, че при извършени в посочения в решението период замени на горски имоти, оценени по Наредбата за определяне на базисни цени, цени за изключените площи и учредяване на право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд (отм.), държавата е предоставила предимство под формата на държавни ресурси на частните субекти в нарушение на чл. 108, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз. За да се приеме наличие на помощ в сделките по замяна, по смисъла на чл. 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз, в посоченото решение на Европейската комисия са поставени изисквания за установяване на кумулативни условия, които трябва да са налице при всяка сделка, като е създадена формула за определяне на размера на помощта, която следва да бъде възстановена, а именно за мярката трябва да е отговорна държавата и тя да е финансирана с държавни ресурси, тя трябва да предоставя предимство на нейния бенефициер, това предимство трябва да е изборително, мярката трябва да нарушава или да застрашава да наруши конкуренцията и може да засегне търговията между държавите членки, които обуславят прилагане на правилата за държавна помощ.

В съображения 147 и 173 на решението на Европейската комисия се обосновава формула, с която се определя дали частната страна е получила и в какъв размер икономическо предимство в резултат на сделката за замяна, която отчита както административните цени, използвани при първоначалната сделка, така и реалните пазарни цени към същата дата, каквито по силата на решението на Европейската комисия и по възлагане от Българската държава са били изготвени от независим лицензиращ оценител [фирма] за всяка замяна.

От [фирма] е изготвен оценителски доклад за пазарната цена на поземлени имоти горски територии, държавна частна собственост, находящи се в землището на [населено място], обекти на замяна по Заповед № 1770/14.10.2008 г. на Д. и по заявление на [фирма]. Според доклада оценката на трите имота, получена по метода на пазарните аналози за периода 2007 г. – 2009 г. е 12 563 лв.

С писмо, изх. № 70-566720.11.2019 г. за откриване на производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане на [фирма] е дадена възможност в 14-дневен срок от получаването му да представи

доказателства. По преписката няма данни за подадено от дружеството възражение.

С акта за установяване на публично държавно вземане, административният орган е приел, че тези фактически и правни основания за определяне на наличие на държавна помощ и нейният размер са налице при замяната на горски имоти, извършена с цитирания договор за замяна на недвижим имот № 425/23.10.2008 г., сключен между [фирма] и Д..

Съобразявайки събраните в хода на административното производство доказателства, административният орган е издал оспорения акт.

Воден от принципите на служебното начало и търсенето на обективната истина, съдът е допуснал изслушване на съдебно-техническа експертиза, чиито заключения (основно и допълнително) са приети като доказателство по делото.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е съобщен на [фирма], чрез изпращането му по пощата, като видно от приложеното към преписката известие за доставяне, то е получено на 03.08.2020 г. Жалбата до АССГ е подадена на 14.08.2020 г. (вх. № 70-5667), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуален административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е *основателна*.

С решение на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2-14 г. относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) и № SA. 26217 (2011/C) е прието, че при извършени в посочения в решението период замени на горски имоти, оценени по Наредбата за определяне на базисни цени, цени за изключените площи и учредяване на право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд (отм.);, българската държава е предоставила предимство под формата на държавни ресурси на частните субекти в нарушение на чл. 108, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз. За да се приеме наличие на помощ в сделките по замяна, по смисъла на чл. 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз, в посоченото решение на Европейската комисия са поставени изисквания за установяване на кумулативни условия, които трябва да са налице при всяка сделка, като е създадена формула за определяне на размера на помощта, която следва да бъде възстановена, а именно за мярката трябва да е отговорна държавата и тя да е финансирана с държавни ресурси, тя трябва да предоставя предимство на нейния бенефициент, това предимство трябва да е избиращо, мярката трябва да нарушава или да застрашава да наруши конкуренцията и може да засегне търговията между държавите членки, които обуславят прилагане на правилата за държавна помощ. В съображения 147 и 173 на решението на Европейската комисия се обосновава формула, с която

се определя дали частната страна е получила и в какъв размер икономическо предимство в резултат на сделката за замяна, която отчита както административните цени, използвани при първоначалната сделка, така и реалните пазарни цени към същата дата, каквито по силата на решението на Европейската комисия и по възлагане от Българската държава са били изготвени от независим лицензиран оценител за всяка замяна.

С акта за установяване на публично държавно вземане, административният орган е приел, че тези фактически и правни основания за определяне на наличие на държавна помощ и нейният размер са налице при замяната на горски имоти, извършена с договор за замяна на недвижим имот № 424/23.10.2008 г., сключен между [фирма] и Д.. Актът за установяване се основава на решение на Комисията от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) (ex 2011/NN – ex CP 176/A/08) и SA. 26217 (2011/C) (ex CP 176/B/08) приведена в действие от Република България при замените на горска земя. Съгласно чл. 1 от това решение, държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частта собственост в периода 1 януари 2007 г. – 27 януари 2009 г., неправомерно приведена в действие от Република България в нарушение на чл. 108, параграф 3 от Договора, е несъвместима с вътрешния пазар. Съгласно т. 123 от посоченото решение, относно наличието на помощ, съгласно чл. 107, параграф 1 от Договора, всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да е форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с общия пазар. Съгласно т. 124 от посоченото решение, поради това, за да бъде определена като помощ по смисъла на чл. 107, параграф 1, мярката трябва да отговаря на следните кумулативни условия – 1) за мярката трябва да е отговорна държавата и тя да е финансирана с държавни ресурси, 2) тя трябва да предоставя предимство на нейния бенефициер, 3) това предимство трябва да бъде избиращо и 4) мярката трябва да нарушава или застрашава да наруши конкуренцията и може да засегне търговията между държавите членки. Квалифицирането като помощ изисква всички условия по член 107, параграф 1 Договора за функционирането на Европейския съюз да бъдат изпълнени.

Т.е. за да е налице, несъвместима държавна помощ, на първо място трябва да е налице намеса на държавата или чрез ресурси на държавата.

На второ място, тази намеса трябва да може да засегне търговията между държавите членки. Трето, тя трябва да предоставя селективно предимство на ползващия се от нея. Четвърто, тя трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (решение на СЕС от 13 декември 2018 г., А. /Комисия, Т-284/15, т. 59).

Според постоянната съдебна практика само предимствата, предоставени пряко или непряко чрез държавни ресурси или представляващи допълнителна тежест за държавата, следва да се считат за помощи по смисъла на член 107, параграф 1 Договора за функционирането на Европейския съюз. Всъщност от самия текст на тази разпоредба и от установените в член 108 от Договора за

функционирането на Европейския съюз процесуални правила следва, че предимствата, предоставяни по друг начин, а не чрез ресурси на държавата, не попадат в приложното поле на въпросните разпоредби (в този смисъл решения от 17 март 1993 г., S. N., C-72/91 и C-73/91, т. 19, от 1 декември 1998 г., E., C-200/97, т. 35 и от 13 март 2001 г., P., C-379/98, т. 58). Най-напред, що се отнася до условията, които трябва да са изпълнени, за да може определена намеса да бъде квалифицирана като държавна помощ в съответствие с цитираната съдебна практика в точка 58 по-горе, трябва да се констатира, че жалбоподателят не оспорва нито селективния характер на първата мярка, нито годността да засегне търговията между държавите членки.

Настоящият съдебен състав намира, че не това са спорните въпроси между страните, а първият спорен въпрос между страните е този, посочен в т. 125 от посоченото решение, а именно обстоятелството, че следва да бъде разгледан въпросът дали бенефициентът по сделката за замяна – жалбоподател в това съдебно производство е предприятие по смисъла на чл. 107, параграф 1 от Договора, като това е необходимо, тъй като съгласно формулировката на тази разпоредба правилата за държавни помощи се прилагат само когато бенефициерът е предприятие. Съдът съобразява и обстоятелството, че това е и едно от оплакванията направени от [фирма], съдържащи се в жалбата, по която е образувано това съдебно производство и в представените писмени бележки от пълномощника му.

С оглед на събраните доказателства, следва да се приеме, че жалбоподателят в това съдебно производство е предприятие по смисъла на чл. 107, параграф 1 от Договора. Необходимо е да се съобрази обстоятелството, че самият текст на чл. 107, параграф 1 от Договора не дава дефиниция на понятието за предприятие, поради което и съдържанието на това понятие е дефинирано в поредица от решения на Съда на Европейския съюз. Несъмнено е също така обстоятелството, че дефиницията, или разбирането на предприятие не кореспондира с разбирането на това понятие по смисъла на националното право. Като общо правило, всяко едно лице, може да бъде определено като субект на правото на конкуренцията. В тази връзка разбирането на Съда на Европейския съюз по отношение на определянето на едно лице като предприятие по-скоро би могло да бъде описано като функционално, отколкото като институционално. Предприятието следва да бъде определено на базата на неговата икономическа активност, а не при съобразяване на неговата правно-организационна форма. По този начин е напълно ясно, че дори едно физическо лице може да бъде определено като предприятие, доколкото е ангажирано в извършването на икономическа дейност. По този начин в своето заключение по делото C-265/01 АОК-В. and Others, генералният адвокат посочва, че разбирането на Съда на Европейския съюз дали дадено лице е предприятие по смисъла на правилата за конкуренцията се определя от вида на извършваната икономическа дейност, а не от правно-организационната форма на лицето. Съобразява се, несъмнено и обстоятелството, че понятието за предприятие е също така относително, доколкото лицето може да бъде определено като предприятие, когато извършва определени дейности, но не и когато извършва други. В

своята практика СЕС не се интересува от правно-организационната форма на лицето, а от дейността, която то осъществява. Без значение е, дали то е получило някакво конкретно икономическо предимство от тази помощ.

Причината за това е несъмнено обстоятелството, че следва да се осигури пълната ефективност и приложимост на правилата на конкуренцията, независимо от правно организационната форма и независимо от начина, по който съответно лице се финансира. В контекста на правото на конкуренцията понятието за предприятие обхваща всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начина му на финансиране. В това отношение постоянната съдебна практика сочи, че икономическа дейност е всяка дейност, която включва предлагане на стоки или услуги на определен пазар (Решение на Съда от 12 септември 2000 г. по дело Р. и др., C-180/98—C-184/98, точки 74 и 75 и цитираната съдебна практика). Съгласно установената практика на Съда правото на Съюза в областта на конкуренцията, и в частност забраната по член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз се отнася до дейността на предприятията. В този контекст понятието „предприятие“ обхваща всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране (в този смисъл решения от 10 януари 2006 г., Cassa di R. di F. и др., C-222/04, т. 107 и от 27 юни 2017 г., Congregaciyn de E. Pnas P. B., C-74/16, т. 39 и 41). Като икономическа дейност могат да бъдат квалифицирани по-специално услугите на даден пазар, които обикновено се предоставят срещу възнаграждение.

Общият извод, който може да се направи от проследяването на практиката на СЕС е, че в контекста на правото на Съюза в областта на конкуренцията понятието за предприятие обхваща всяко образувание, което извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране (решения от 23 април 1991 г., Hfner и E., C-41/90, т. 21 и от 3 март 2011 г., AG2R Prvoyance, C-437/09, т. 41 и цитираната съдебна практика). Квалификацията на определено образувание като предприятие следователно зависи от естеството на дейността му. Предприятие е това лице, което осъществява икономическа дейност.

В случая е спорен е въпросът дали дефиницията за икономическа дейност може да бъде определена като такава, която е с еднакво съдържание за вътрешния пазар, и за правото на конкуренцията. Европейската комисия, от друга страна, споделя разбирането, че дефиницията за икономическа дейност не може да се счита за предварително определена, а следва да се определя въз основа на анализ, направен за всеки отделен случай (C. on a single market for 21st century E. – S. of general interest, including social services of general interest: a new E. C. COM (2007)). Тази съдебна инстанция не споделя това разбиране, доколкото приемането му би означавало разколебаване на принципа на правна сигурност. Съобразно мотивите, съдържащи се в решение по дело T-513/93, всяка дейност, състояща се в предлагане на стоки и услуги на даден пазар е икономическа дейност. Посочената дефиниция предполага наличието на две кумулативни предпоставки – наличието на предлагане на стоки и услуги (1) и наличието на определен пазар (2). В решение по дело T-217/03, F. B. се посочва, че дейността на фермерите определено е

икономическа дейност, доколкото тяхната дейност се състои в производството на стоки, които те предлагат за продажба срещу определена цена. Доколкото е несъмнено ясно, че предлагането на стоки и услуги представлява икономическа дейност, от друга страна е трудно да се намери случай, в който дейността да бъде определена като икономическа такава, без да съдържа каквото и да било предлагане на стоки и услуги. Заключение е, че предлагането на стоки и услуги на даден пазар представлява абсолютно изискване за определянето на дадена дейност като икономическа дейност. Без значение за определянето на дадено лице като предприятие е обстоятелството дали това лице е субект на частното, на публичното право, както и неговата правно организационна форма.

В разглеждания казус, нито в жалбата, нито в представените писмени бележки са наведени доводи, за това, че [фирма] не осъществява икономическа дейност. Дружеството е регистрирано по Търговския закон и е вписано в Търговския регистър. Вписан е и предмета му на дейност - консултантска и предприемаческа дейност; търговско посредничество, представителство и агентство, внос, износ, реекспорт, производство и търговия със специална продукция и със стоки и технологии с възможна двойна употреба /след получаване на необходимите лицензии и разрешителни от компетентните органи/, както и друга стопанска дейност, за която няма законова забрана.

От друга страна следва да бъде взето предвид безспорното обстоятелството, че жалбоподателят към настоящия момент не се е разпоредил с имотите в землището на [населено място], нито е предприел действия за промяна на техния статут, като имоти залесена, горска територия. От това обстоятелство следва, че т. 127 от Решението на Европейската комисия не може да намери приложение спрямо [фирма] (съгласно т. 127 следва да се отбележи, че определени бенефициенти на оспорваните сделки за замяна не са извършвали стопанска дейност със заменената горска земя през разглеждания период и понастоящем не извършват такава дейност, **като в резултат на това тези бенефициери не могат да се считат за предприятия по смисъла на чл. 107, параграф 1 от Договора, поради което се счита, че няма наличие на държавна помощ при сделките за замяна, които те са сключили с българската държава**).

На следващо място във връзка с основния спор, дали определените административни цени на държавните и частните имоти в договор за замяна № 425/23.10.2008 г., съответстват на пазарните цени на тези имот, към момента на сключване на договора, съдът допусна изслушване на съдебно-оценителна експертиза.

Експертът е описал коректно наличните по делото документи, като чрез издаденото му от съда удостоверение се е снабдил и с копия от нотариални актове за извършени сделки, през процесния период (2008 г.) и преди това (2006 г. – 2007 г.) с имоти, сходни с процесните, находящи се в землищата на [населено място], [населено място] и [населено място]. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че основното заключение следва да се кредитира като мотивирано, логично и съответстващо на събраните

доказателства.

Експертът е определил пазарната цена на държавните имоти, находящи се в землището на [населено място] с номера 000646, 000847 и 000848, придобити от [фирма] на 429,56 лв. Тази цена е определена на база на осъществени към дата на сключване на договор № 425/23.10.2008 г. сделки с имоти в рамките на горски територии в землището на същото село.

По същия начин е определена и пазарната цена на имотите в землищата на [населено място] (3163,68 лв.) и [населено място] (2123,70 лв.) или общо 5 287,38 лв., придобити от държавата въз основа на същия договор.

Като нормативно основание за определянето на цитираните цени експертът е посочил Наредба за оценка на поземление имоти в горски територии.

В допълнителното заключение в т. 3, според настоящия състав експертът, позовавайки се на т. 147 от Решението на ЕК, е допуснал грешка, както по отношение на определените пазарни стойности на имотите, посочени в основното заключение, така и по отношение на приложението на формулата, изведена в цитираната точка на Решението на ЕК.

Видно от цитирания по-горе текст на тази точка, анализът на данните показва, че за парцели частна собственост използването на административни цени е довело до системно завишаване на цената на съответната горска земя в сравнение с пазарните цени, докато по отношение на държавната горска земя ситуацията не е така еднозначна, тъй като са налице и двата случая — на завишаване и понижаване. Съответно при определянето на това дали на бенефициерите е било предоставено предимство в резултат на сделките за замяна, едно просто сравнение на пазарната цена на парцела държавна собственост към момента на замяната с пазарната цена на парцела частна собственост, за който е бил заменен, не би отчело в достатъчна степен систематичното завишаване на цената на последната. Поради това Комисията разработи формула, която взема предвид административните цени, използвани при първоначалната сделка, за правилно оценяване на произтичащото от замяната предимство. За тази формула, която вече беше определена в решението за откриване, е необходимо да се изчислят следните суми:

- i) разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя частна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с предписанията на Наредбата за базисните цени; и
- ii) разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя държавна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с предписанията на Наредбата за базисните цени.

Приема се, че предимство е налице, ако стойността на ii) минус стойността на i) е положителна.

Базирайки се пазарните цени на процесните имоти, посочени в основното заключение и прилагайки формулата, изведена в т. 147 от Решението на ЕК, съдът намира, че следва да направи самостоятелни изчисления, за които не са необходими специални знания.

В случая разликата (i) между реалната пазарна цена на парцелите горска земя частна собственост от 5 287,38 лв. и административната цена за тези парцели от 18 525,25 лв., съгласно договора за замяна е 13 238,32 лв.

Разликата (ii) между реалната пазарна цена на парцелите горска земя държавна собственост от 429,56 лв. и административната цена за тези парцели от 11 757 лв. е 11 327,44 лв.

Стойността на ii) 11 327,44 лв. минус стойността i) 13 238,32 лв. е минус 1 910,88 лв., т.е. същата не е положителна, за да е налице предимство, съответно несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ.

Съгласно т. 173 от Решението на ЕК, корекция на първоначалната сума следва да се направи за тези случаи, при които парцел земя държавна собственост с по-висока административна стойност е бил заменен срещу парцел земя частна собственост с по-ниска административна стойност, което условие в случая не е налице. Така установеното обстоятелство, предполага несъответствието на административния акт с материално-правни разпоредби – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

Съдът намира и наличието на друг порок при издаване на оспорения акт, свързан с допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. По делото не беше представена методика или друг подзаконов нормативен акт за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ, съгласно т. 173 от Решението на ЕК. Изведената в тази точка методика е само отправна точка за определянето на помощта. Българската държава или респективно Министерството на ЗХГ е следвало да изработи подробен нормативен акт, чрез който ясно, точно и обосновано, следвайки зададените в Решението на ЕК и правото на ЕС критерии, да се формулират правилата, за преценка на това, по отношение на кои от осъществените замени е налице несъвместима държавна помощ и по кои не. В тази връзка съдът намира, че не следва да обсъжда спорните моменти, касаещи доколко избраният да извърши повторна оценка на процесните имоти оценител [фирма] е бил достатъчно независими или не и доколко експертите, изготвили оценителския доклад за тези имоти са притежавали необходимата квалификация или не.

Съдът намира, че с оглед наведените от страните доводи, следва да бъде анализирана т. 154 от Решението на ЕК.

Според текста на тази точка в случаите, когато отделният бенефициер на сделката за замяна е получил предимство, което не превишава праговете, посочени в Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта de minimis, това предимство не се счита за държавна помощ и поради това не попада в рамките на забраната по чл. 107, параграф 1 от Договора, ако са изпълнени всички други условия, определени в този регламент. Съгласно т. 155 от решението на Европейската комисия, въз основа на количествените данни, предоставени от българските органи, би изглеждало, че в много от случаите размерът на помощта, получена от бенефициерите на сделката по замяна, е по-нисък от прага de minimis от 200 000 евро. В т. 156, относно наличието на помощ, Комисията стига до заключението, че сделките за замяна, осъществени от Република България по време на разглеждания период, представляват държавна помощ по смисъла на чл. 107, параграф 1 от Договора в случаите, в които другата страна по сделката е предприятие по смисъла на тази разпоредба, административните

цени, използвани за тази сделка, не са отразявали пазарните цени, и не са изпълнени условията за помощта de minimis, определени в Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията.

По отношение на обстоятелството доколко са изпълнени условията за помощта de minimis, определени в Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията, настоящият съдебен състав намира следното. В тази връзка следва да бъде съобразена бележката, дадена под линия (90), стр. 40 от Решението на ЕК, в която се посочва, че въз основа на предварителните изчисления, направени от Комисията на базата на предоставените от българските органи количествени данни, изглежда, че само в 45 от 104-те случая, в които е било предоставено предимство на частна страна в резултат на замяната, това предимство е надвишавало прага de minimis. Тези изчисления, обаче нито изключват онези случаи, при които бенефициерът на замяната не е бил предприятие, нито обясняват тези случаи, в които един и същи бенефициер се е възползвал от множество сделки за замяна, при които стойността на предоставеното чрез тях предимство като цяло надвишава 200 000 евро (увеличавайки броя на сделките, които представляват помощ). По-точни изчисления следва да се извършат от българските органи във връзка с възстановяването.

В становище от пълномощника на ответника от 20.10.2020 г. е посочено, че на 20.03.2015 г. ЕК е предоставила на българската страна жалба, във връзка с изпълнение на Решението на ЕК, в която се твърди наличие на свързаност между определени лица, участвали в извършване на замените. Едно от тези лица е жалбоподателя [фирма], за по отношение, на който се твърди свързаност със [фирма] и [фирма]. В случая не става ясно от кого е била подадена тази жалба, а и в оспорения акт не е даден мотивиран отговор как и дали тази свързаност е могла да се отрази на преценката за наличие на минимална помощ по отношение на сделките за замяна, в които са участвали свързани лица.

Тази преценка се извършва съобразно условията на Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на чл. 107 и чл. 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта de minimis. Спазването на индивидуалния праг не дава основание неправомерната и несъвместима държавна помощ да бъде счетена за минимална.

Нито в административната преписка по издаването на оспорения акт, нито в самия акт се съдържа информация, която да позволи на тази съдебна инстанция да направи преценката за спазването на условията на Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на чл. 107 и чл. 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта de minimis. Подобна преценка не следва да се прави от съда за първи път в рамките на съдебното производство по обжалване на акта за установяване на публично държавно вземане, а е следвало да бъде направена от компетентния административен орган – в случая министър на земеделието, храните и горите. Съдът съобразява и обстоятелството, че когато проверява схема за помощ, Комисията следва да проучи характеристиките на съответната схема, като не е длъжна да прави анализ на

отпуснатите въз основа на тази схема помощи за всеки отделен случай, като едва на етапа на възстановяването на помощите ще е необходимо да се провери на национално равнище какво е индивидуалното положение на всяко засегнато предприятие (в този смисъл решение от 9 юни 2011 г., *C. V. vuole vivere* и др., C-71/09, C-73/09, C-76/09). Комисията не е била длъжна да провери дали спорната помощ е *de minimis*, тъй като тази проверка е от компетентността на българските власти на етапа на възстановяването на помощта (в този смисъл решение на Общия съд от 13 май 2020 г., по дело T-716/17). Подобна проверка от компетентния български административен орган не се установява да е била извършена. Изводи в тази насока не се съдържат в обжалвания административен акт. При това обстоятелство следва несъмнения извод, че не е налице спазване от компетентния административен орган на т. 154 от решението на Европейската комисия, доколкото административният орган не е направил преценката дали са изпълнени всички други условия, определени в Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на чл. 107 и чл. 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта *de minimis*.

Задължението за извършване на такава проверка, без съмнение е на компетентния български административен орган. Съобразно т. 154 от решението на Европейската комисия, Министъра на ЗХГ е следвало да провери преди издаването на акта за установяване на публично държавно вземане и обстоятелството дали са изпълнени всички други условия, определени в Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на чл. 107 и чл. 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта *de minimis*.

Съгласно т. 171 от решението на Европейската комисия, от потенциалните бенефициери на несъвместимата държавна помощ българските органи следва да изключат тези физически и юридически лица, които са получили предимство, целият режим на което не надвишава праговете, установени в Регламента за минималната помощ, стига тези сделки да съответстват и на другите условия, определени в този регламент. Както беше подчертано, преценката на обстоятелството, дали в случая е налице съответствие с другите условия, определени в Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на чл. 107 и чл. 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта *de minimis*, при положение, че размерът на помощта, е по-малък от 200 000 евро, е от компетентността на административния орган. Липсата на такава преценка, представлява друго съществено нарушение на административно-производствените правила, обуславяща отмяна на оспорения акт и връщането му на административния орган за ново произнасяне, чрез извършване на преценка. Предвид констатираните по-горе пороци на акта, обуславящи пълната му отмяна, съдът намира за безпредметно връщането на преписката на Министъра на ЗХГ за ново произнасяне.

На последно място съдът намира, че следва обсъди възражението за изтекла погасителна давност за установяване на публичното държавно вземане.

Съгласно чл. 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 г. за установяване на подробни правила за прилагането на чл. 108 от ДФЕС, правомощията на Комисията за възстановяване на помощ са предмет на давностен срок от 10 години, като съгласно параграф 2 давностният срок започва да тече от деня, у в който неправомерната помощ е предоставена на бенефициера, било като индивидуална помощ, или като помощ по схема за помощ. Всяко действие, предприето от Комисията, или от дадена държава членка, която действа по искане на Комисията, по отношение на неправомерната помощ, прекъсва давностния срок. От всяко прекъсване тече нов срок. Давностният срок спира да тече, докато решението на Комисията е предмет на производство, висящо пред Съда на Европейския съюз. От събраните по делото доказателства се установява, че с писмо от 29 юни 2011 г., Европейската комисия уведомява Република България, че е решила да открие процедурата по чл. 108, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз за разследване на схема за предполагаема държавна помощ под формата на замяна на собственост върху частно притежавани, с държавни горски имоти. Процедурата за разследване е открита с решение на Европейската комисия от 29 юни 2011 г. Действително, този давностен срок е относим за действия на Европейската комисия, но е несъмнено обстоятелството, че същият е относим и към давностния срок, който се прилага от националните органи за изпълнение на решението на Комисията, доколкото неправомерно приведената в действие от Република България държавна помощ е определена като такава с решение на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) и № SA. 26217 (2011/C), като съгласно чл. 4, параграф 1 от посоченото решение, Република България възстановява от бенефициерите несъвместимата помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в чл. 1. Съгласно чл. 2, б. „г“ от посоченото решение на Европейската комисия, на Българската държава е даден 8-месечен срок, в който администраторът на помощ следва да изготви документите, доказващи, че на бенефициерите е наредено да възстановяват помощта, които документи по силата на чл. 38, ал. 2 от Закона за държавните помощи са именно актовете за установяване на публично държавно вземане, който 8-месечен срок изтича през м. май 2015 г. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. При съобразяването на този текст, давността за плащане на тези публични задължения започва да тече от 1 януари 2016 г. и изтича на 1 януари 2021 г. В тази връзка съдът съобразява и мотивите, съдържащи се в решение на Съда на Европейския съюз от 30 април 2020 г. по дело C-627/2018 г. (посочено и в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника), в т. 40 на което се посочва, че член 16, параграф 2 от Регламент 2015/1589, съгласно който подлежащата на възстановяване помощ включва лихви, и принципът на ефективност, посочен в параграф 3 от същия член, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национален давностен срок към възстановяването на помощ, когато този срок е изтекъл още преди приемането на решението на Комисията, с което тази

помощ се обявява за неправомерна и се разпорежда възстановяването или когато този давностен срок е изтекъл основно поради закъснението на националните органи при изпълнението на това решение. Всъщност, макар по принцип да са приложими към възстановяването на незаконно отпуснати помощи, националните правила за погасителната давност трябва да се прилагат по такъв начин, че да не правят изискването от правото на Съюза възстановяване практически невъзможно, и при пълно зачитане на интереса на Съюза (вж. в този смисъл решение от 26 юни 2003 г., Комисия/Испания).

Основната цел на възстановяването на неправомерно предоставена държавна помощ е да се отстрани нарушението на конкуренцията, предизвикано от осигуреното с неправомерната помощ конкурентно предимство (решение от 7 март 2018 г., SNCF Mobilités/Комисия, C-127/16 P, т. 104 и цитираната съдебна практика). Възстановяването на положението, предхождащо изплащането на неправомерна или несъвместима с вътрешния пазар помощ, е необходимо условие за запазване на полезния ефект на разпоредбите от Договорите относно държавните помощи (решение от 19 декември 2019 г., A. I. и др., C-385/18, т. 85 и цитираната съдебна практика).

Съобразявайки събраните доказателства и предвид на горните разсъждения, съдът намира, че в случая оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правните разпоредби, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора на оспорвания се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът не намира за основателно възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Съобразно материалния интерес и при съблюдаване на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното адвокатско възнаграждение в случая е в размер на 925 лв. В случая по делото са проведени седем заседания, изслушани са две заключения на СОЕ, а адвокат Г. е представила няколко писмени становища и подробни писмени бележки, поради което адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв. не се явява прекомерно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], от [населено място] за установяване на публично държавно вземане № РД 05-82/29.07.2020 г., издаден от Министъра на Земеделието, храните и горите.

ОСЪЖДА Министерството на Земеделието, храните и горите да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], сумата от 2 993 лева (две хиляди деветстотин деветдесет и три) лева, представляваща направени по делото разноски, от които 1500 лева заплатено адвокатско възнаграждение, 1443 лева внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, дало заключение по СОЕ и 50 лева платена Държавна такса за разглеждане на делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.